DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

20. maj 2010 *

I sag C-434/08,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Oberlandesgericht Oldenburg (Tyskland) ved afgørelse af 11. september 2008, indgået til Domstolen den 1. oktober 2008, i sagen:

Arnold und Johann Harms als Gesellschaft bürgerlichen Rechts

mod

Freerk Heidinga,

har

* Processprog: tysk.

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, og dommerne E. Levits, A. Borg Barthet (refererende dommer), J.-J. Kasel og M. Safjan,

generaladvokat: J. Mazák
justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. december 2009,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Arnold und Johann Harms als Gesellschaft bürgerlichen Rechts ved Rechtsanwalt F. Schulze

— den tyske regering ved M. Lumma og N. Graf Vitzthum, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved F. Erlbacher og F. Clotuche-Duvieusart, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 4. februar 2010,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 af 29. september 2003 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitiks ordninger for direkte støtte og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere og om ændring af forordning (EØF) nr. 2019/93, (EF) nr. 1452/2001, (EF) nr. 1453/2001, (EF) nr. 1454/2001, (EF) nr. 1868/94, (EF) nr. 1251/1999, (EF) nr. 1254/1999, (EF) nr. 1673/2000, (EØF) nr. 2358/71 og (EF) nr. 2529/2001 (EUT L 270, s. 1, berigtiget i EUT 2004 L 94, s. 70).

2 Denne anmodning om præjudiciel afgørelse er blevet fremsat i en sag mellem Arnold und Johann Harms als Gesellschaft bürgerlichen Rechts og Freerk Heidinga (herefter »køberen«) om opfyldelsen af forpligtelser, som følger af købekontrakten vedrørende en landbrugsbedrift.

Retsforskrifter

EU-retlige forskrifter

Forordning nr. 1782/2003

3 Forordning nr. 1782/2003 fastsætter bl.a. en indkomststøtteordning for landbrugere. Denne ordning betegnes i forordningens artikel 1, andet led, som »enkeltbetalingsordningen«.

4 Følgende fremgår af anden betragtning til forordning nr. 1782/2003:

»Fuldstændig udbetaling af den direkte støtte bør kædes sammen med overholdelse af regler vedrørende landbrugsjord, landbrugsproduktion og landbrugsaktiviteter. Disse regler bør tjene til i de fælles markedsordninger at inkorporere basisnormer for miljø, fødevaresikkerhed, dyresundhed og dyrevelfærd, landbrugernes arbejdssikkerhed og god landbrugs- og miljømæssig stand. Hvis disse basisnormer ikke overholdes, bør medlemsstaterne helt eller delvis inddrage den direkte støtte på grundlag af proportionale, objektive og graduerede kriterier. En sådan inddragelse bør ikke berøre de sanktioner, der nu er fastlagt eller senere fastlægges ved andre bestemmelser i fællesskabslovgivningen eller den nationale lovgivning.«

5 I den tredje betragtning til denne forordning står bl.a.:

»For at undgå, at landbrugsarealer ikke længere bliver dyrket og sikre, at de bevares i god landbrugs- og miljømæssig stand, bør der fastlægges normer, uanset om der er et grundlag herfor i medlemsstaternes bestemmelser. […]«

6 Følgende fremgår af betragtning 21 til forordning nr. 1782/2003:

»Den fælles landbrugspolitiks støtteordninger omfatter direkte indkomststøtte særlig med henblik på at sikre landbrugerne en rimelig levestandard. Dette mål hænger nøje sammen med bevarelsen af landdistrikterne. For at undgå fejlfordeling af fællesskabsmidlerne bør der ikke foretages støtteudbetalinger til landbrugere, der kunstigt har skabt betingelser for sådanne betalinger.«

7 Det fremgår af betragtning 24 til denne forordning, at:

»En forøgelse af fællesskabslandbrugets konkurrenceevne og fremme af fødevarekvaliteten og miljønormer indebærer nødvendigvis en nedgang i de institutionelle priser for landbrugsvarer og en stigning i produktionsomkostningerne for landbrugsbedrifterne i Fællesskabet. For at nå disse mål og fremme et mere markedsorienteret og bæredygtigt landbrug er det nødvendigt at fuldføre overgangen fra produktionsstøtte til producentstøtte ved indførelse af et system med afkoblet indkomststøtte til hver bedrift. Mens afkoblingen ikke vil medføre nogen ændring af de beløb, der faktisk

udbetales til landbrugerne, vil den gøre indkomststøtten betydeligt mere effektiv. Enkeltbetalingen til en bedrift bør derfor gøres betinget af krydsoverensstemmelse med kriterierne for miljø, fødevaresikkerhed, dyresundhed og dyrevelfærd og bevarelse af bedriften i god landbrugs- og miljømæssig stand.«

8 Af betragtning 30 til nævnte forordning fremgår bl.a. følgende:

»Det samlede beløb, en bedrift er berettiget til, bør opdeles i dele (betalingsrettigheder) og kædes sammen med et bestemt antal støtteberettigede hektar, som skal fastlægges, for at lette overdragelsen af præmierettigheder. For at undgå spekulative overdragelser, der fører til akkumulering af betalingsrettigheder uden et tilsvarende landbrugsgrundlag, bør det fastsættes, at der ved ydelse af støtten skal være en forbindelse mellem rettighederne og et bestemt antal støtteberettigede hektar, og at der skal være mulighed for at begrænse overdragelsen af rettigheder inden for en region. […]«

9 Følgende fremgår af samme forordnings artikel 2:

»[I denne forordning] forstås ved:

a) »landbruger« en fysisk eller juridisk person eller en sammenslutning af fysiske eller juridiske personer […] som udøver en landbrugsaktivitet

[…]

c) »landbrugsaktivitet« produktion, avl eller dyrkning af landbrugsprodukter, herunder høst, malkning, opdræt af husdyr og hold af husdyr til landbrugsformål, eller bevarelse af jorden i god landbrugs- og miljømæssig stand som fastlagt i henhold til artikel 5

[…]«

10 Afsnit II i forordning nr. 1782/2003 indeholder et kapitel 1 med overskriften »Krydsoverensstemmelse«, der består af artikel 3-9. Forordningens artikel 3, som har overskriften »Hovedkrav«, bestemmer:

»1. Den landbruger, der modtager direkte betalinger, skal overholde de lovgivningsbestemte forvaltningskrav, der er omhandlet i bilag III, efter den tidsplan, der er fastsat i dette bilag, og betingelserne for god landbrugs- og miljømæssig stand som fastlagt i henhold til artikel 5.

2. Den kompetente nationale myndighed sørger for, at landbrugeren får en liste over de lovgivningsbestemte forvaltningskrav og de betingelser for god landbrugs- og miljømæssig stand, der skal overholdes.«

11 Afsnit III i nævnte forordning har overskriften »Enkeltbetalingsordning« og indeholder i kapitel 1-4 de grundlæggende regler for denne indkomststøtteordning for landbrugere, der er »afkoblet« fra produktionen.

12 Følgende fremgår af samme forordnings artikel 33, stk. 1:

»Landbrugerne har adgang til enkeltbetalingsordningen, hvis de

a) har opnået en betaling i den i artikel 38 omhandlede referenceperiode under mindst én af de i bilag VI anførte støtteordninger, eller

b) har fået overdraget hele eller en del af bedriften ved arv eller forskud på arv fra en landbruger, der opfyldte betingelserne i litra a), eller

c) har opnået en betalingsrettighed fra den nationale reserve eller ved overdragelse.«

13 Artikel 36, stk. 1, i forordning nr. 1782/2003 bestemmer:

»Støtten under enkeltbetalingsordningen udbetales for betalingsrettigheder som defineret i kapitel 3 med et tilsvarende antal støtteberettigede hektar som defineret i artikel 44, stk. 2.«

14 Nævnte forordnings artikel 44 har overskriften »Anvendelse af betalingsrettigheder« og følgende ordlyd:

»1. Enhver betalingsrettighed ledsaget af en støtteberettiget hektar giver ret til betaling af det ved betalingsrettigheden fastsatte beløb.

2. Ved »støtteberettiget hektar« forstås ethvert landbrugsareal på bedriften, der er udlagt som agerjord og permanente græsarealer, undtagen arealer med permanente afgrøder eller skov, eller som anvendes til ikke-landbrugsaktiviteter.

[…]«

15 Artikel 46 i forordning nr. 1782/2003 har overskriften »Overdragelse af betalingsrettigheder« og bestemmer følgende:

»1. Bortset fra overdragelse ved arv eller forskud på arv, kan betalingsrettigheder kun overdrages til en anden landbruger, der er etableret i samme medlemsstat.

[…]

2. Betalingsrettigheder kan overdrages ved salg eller en hvilken som helst anden endelig overdragelse med eller uden jord. Forpagtning eller tilsvarende transaktioner tillades derimod kun, hvis der sammen med betalingsrettighederne overdrages et tilsvarende antal støtteberettigede hektar.

Bortset fra tilfælde af force majeure eller usædvanlige omstændigheder, jf. artikel 40, stk. 4, kan en landbruger først overdrage sine betalingsrettigheder uden jord, når han i overensstemmelse med artikel 44 har anvendt mindst 80% af sine betalingsrettigheder i mindst et kalenderår, eller når han frivilligt har overdraget alle de betalingsrettigheder, som han ikke har anvendt inden for enkeltbetalingsordningens første anvendelsesår, til den nationale reserve.

[…]«

16 Afdeling 1 i kapitel 5 i denne forordning har overskriften »Regional gennemførelse« og fastsætter en mulighed for medlemsstaterne for at gennemføre enkeltbetalingsordningen på regionalt plan.

17 Nævnte forordnings artikel 59, stk. 1 og 3, som indgår i afdeling 1, bestemmer:

»1. I behørigt begrundede tilfælde og efter objektive kriterier kan medlemsstaterne fordele det samlede beløb, som det regionale loft, der fastsættes i henhold til artikel 58, udgør, eller en del heraf, mellem alle de landbrugere, hvis bedrifter er beliggende i den

pågældende region, herunder de landbrugere, som ikke opfylder de kriterier for at være støtteberettiget, der omhandles i artikel 33.

[…]

3. Hvis det samlede beløb, som det regionale loft udgør, fordeles delvis, skal landbrugerne have rettigheder, hvis enhedsværdi beregnes ved at dividere den tilsvarende del af det regionale loft, der fastsættes i henhold til artikel 58, med antallet af støtteberettigede hektar i den i artikel 44, stk. 2, anvendte betydning, fastlagt på regionalt niveau.

Hvis landbrugeren også er berettiget til rettigheder, der beregnes på grundlag af den resterende del af det regionale loft, skal den regionale enhedsværdi af hver af landbrugerens rettigheder med undtagelse af udtagningsrettigheder forøges med et beløb svarende til referencebeløbet divideret med antallet af rettigheder i henhold til stk. 4.

[…]«

18 Artikel 62 i forordning nr. 1782/2003 giver medlemsstaterne mulighed for at beslutte, at beløbene for mælkepræmien og de tillægsbetalinger, der er omhandlet i artikel 95 og 96 i denne forordning, indregnes helt eller delvist i enkeltbetalingsordningen på nationalt eller regionalt plan fra 2005.

Nationale bestemmelser

19 I henhold til § 2, stk. 1, i Betriebsprämiendurchführungsgesetz (gennemførelsesloven om enkeltbetalingsordningen, herefter »BetrPrämDurchfG«) udbetales enkeltbetalingen på regionalt plan fra 1. januar 2005 på de vilkår, der er fastsat i henholdsvis loven og forordningen om gennemførelse af enkeltbetalingsordningen.

20 § 5, stk. 1, i BetrPrämDurchfG bestemmer, at referencebeløbet for enkeltbetalingen for hver enkelt landbruger fastsættes under anvendelse bestemmelserne i artikel 59, stk. 1 sammenholdt med stk. 3, i forordning nr. 1782/2003 til et bedriftsspecifikt beløb og et arealrelateret beløb.

21 Det bedriftsspecifikke beløb beregnes på grundlag af de tidligere direkte betalinger opregnet i § 5, stk. 2, nr. 1, i BetrPrämDurchfG, hvortil skal lægges mælkepræmien og tillægsbetalingerne. Det arealrelaterede beløb beregnes ved at dele den resterende del af det regionale loft med antallet af støtteberettigede hektar.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

22 Ifølge forelæggelsesafgørelsen solgte Amkeline Gertha Harms og Johann Harms (herefter »sælgerne«) en landbrugsbedrift og foderforråd samt referencemængder for mælk til køberen ved en for notar oprettet købekontrakt af 8. november 2005. Foruden de 9,6 hektar landbrugsarealer, som sælgerne ejede, gav købekontrakten også køberen mulighed for at overtage yderligere ca. 100 hektar jord, som sælgerne havde

rådighed over på grundlag af forpagtningsaftaler eller brugsaftaler, ved at indgå aftaler med ejerne eller rettighedshaverne.

23 Kontraktparterne aftalte også, at sælgerne vederlagsfrit til køberen skulle overdrage samtlige betalingsrettigheder, som var tildelt sælgerne i kraft af de landbrugsarealer, der var omfattet af købekontrakten og af de forpagtnings- eller brugsaftaler, som køberen overtog.

24 Købekontraktens § 9 indeholdt bl.a. følgende bestemmelser:

»Efter endelig fastsættelse og tildeling af betalingsrettigheder underretter sælgerne køberen om værdien heraf, inden for to uger fra sælgerne har fået kendskab hertil, dog senest den 15. januar 2006.

Kontraktparterne forpligter sig […] til inden den 15. februar 2006 at indgå en kontrakt om overdragelse af de konkrete betalingsrettigheder med angivelse af relevante identifikationskendetegn og værdien.

Senest en måned efter indgåelsen af ovennævnte kontrakt anmelder kontraktparterne overdragelsen til […] den integrerede forvaltnings- og kontroldatabase […]

Kontraktparterne aftaler internt, at der tilkommer køberen 40 betalingsrettigheder for agerjord og 40 betalingsrettigheder for permanente græsarealer samt kun den andel af de bedriftsspecifikke betalingsrettigheder (»Top-ups«), som vedrører referencemængden for mælk (ca. 622 000 kg), der er overdraget til køberen ved forpagtning i forbindelse med overtagelsen af bedriften.

Køberen forpligter sig til at overføre udbetalte betalingsrettigheder vedrørende bedrifts- og arealspecifikke betalingsrettigheder, der overstiger det ovenstående (ca. 15 betalingsrettigheder for agerjord, ca. 15 betalingsrettigheder for græsarealer og mælkeudligningsbetalinger for ca. 1 000 000 kg referencemængde for mælk), efter de årlige udbetalinger til sælgerne […]«

25 Købekontrakten blev gennemført, og ejendomsretten til landbrugsarealerne blev overdraget til køberen. Den 1. april 2006 blev 111,79 betalingsrettigheder overdraget til køberen.

26 Ved skriftlig overdragelseserklæring af 29. januar 2007 overdrog sælgerne kravene i henhold til købekontrakten til sagsøgeren i hovedsagen.

27 Sagsøgeren i hovedsagen gjorde på grundlag af købekontrakten og en i forbindelse hermed indgået kontrakt af 6. januar 2006 bl.a. et krav gældende over for køberen om betaling af et beløb på i alt 40 823,05 EUR for 2006 for betalingsrettigheder, som i henhold til det mellem parterne internt aftalte tilkom sælgerne.

28 Dette krav blev afvist ved Landgericht Aurich, hvorefter sagsøgeren i hovedsagen indgav appel til Oberlandesgericht Oldenburg.

29 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at afgørelsen af den tvist, der er indbragt for den, beror på gyldigheden af købekontraktens § 9, navnlig henset til de i artikel 46 i forordning nr. 1782/2003 fastsatte begrænsede muligheder for at overdrage betalingsrettigheder og til de formål, der forfølges med enkeltbetalingsordningen.

30 På denne baggrund har Oberlandesgericht Oldenburg besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 46, stk. 2, i [...] forordning nr. 1782/2003 [...] fortolkes således, at kontraktbestemmelser, hvorefter der udadtil foretages en fuldstændig og endelig overdragelse af betalingsrettigheder, men hvor betalingsrettighederne i økonomisk henseende dog i henhold til det af parterne internt aftalte fortsat skal tilhøre overdrageren, og erhververen imidlertid som formel rettighedsindehaver skal aktivere betalingsrettighederne gennem dyrkning af de pågældende arealer og i fuldt omfang afstå de enkeltbetalinger, som han får udbetalt, til overdrageren, eller hvorefter erhververen overdrages arealpræmier således, at han i hvert fald efter aktivering og udbetaling af enkeltbetalinger vedvarende overfører en del (den bedriftsspecifikke del) til overdrageren, er uforenelige med bestemmelsen og dermed ugyldige?«

Om det præjudicielle spørgsmål

Formaliteten

31 Sagsøgeren i hovedsagen har rejst tvivl om, hvorvidt anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling med den begrundelse, at spørgsmålet fra den forelæggende ret ikke svarer til de faktiske omstændigheder i hovedsagen.

32 Det bemærkes i denne henseende, at det inden for rammerne af samarbejdet mellem Domstolen og de nationale retter i henhold til artikel 234 EF udelukkende tilkommer den nationale ret, for hvilken en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retsafgørelse, som skal træffes, på grundlag af de konkrete omstændigheder i den sag, der er indbragt for den, at vurdere relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen (jf. bl.a. dom af 15.10.2009, sag C-138/08, Hochtief og Linde-Kca-Dresden, Sml. I, s. 9889, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis).

33 Det påhviler Domstolen i henhold til kompetencefordelingen mellem Unionens retsinstanser og de nationale retter at tage hensyn til de faktiske omstændigheder og de retsregler, som ifølge forelæggelsesafgørelsen er baggrunden for det præjudicielle spørgsmål (dom af 13.11.2003, sag C-153/02, Neri, Sml. I, s. 13555, præmis 35).

34 Følgelig bør anmodningen om præjudiciel afgørelse anses for at kunne antages til realitetsbehandling, og der bør tages stilling til den inden for rammerne af de faktiske omstændigheder, som Oberlandesgericht Oldenburg har fastlagt i forelæggelsesafgørelsen.

Om realiteten

35 Med det præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 46, stk. 2, i forordning nr. 1782/2003 skal fortolkes således, at den er til hinder for en aftale som den, der er omhandlet i hovedsagen, hvorefter der foretages en endelig overdragelse af betalingsrettigheder, og i medfør af hvilken erhververen som formel rettighedsindehaver skal aktivere betalingsrettighederne og helt eller delvist afstå de enkeltbetalinger, som han i den egenskab får udbetalt, til overdrageren.

36 Indledningsvis bemærkes, at selv om en kontrakt er kendetegnet ved princippet om partsautonomi, hvorefter parterne bl.a. frit kan forpligte sig over for hinanden, kan der dog af den gældende EU-ret følge begrænsninger af denne aftalefrihed (jf. i denne retning dom af 5.10.1999, sag C-240/97, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 6571, præmis 99).

37 Navnlig kan rettighedsindehaveren til betalingsrettigheder ikke i kraft af aftalefriheden forpligte sig i strid med de formål, der forfølges ved forordning nr. 1782/2003.

38 I denne forbindelse henvises til, at enkeltbetalingsordningen ifølge artikel 1, andet led, i forordning nr. 1782/2003 er en indkomststøtte til landbrugerne. Som det fremgår af betragtning 21 til denne forordning, hænger formålet om at sikre landbrugerne en rimelig levestandard nøje sammen med bevarelsen af landdistrikterne. Derfor er det i betragtning 24 til nævnte forordning bestemt, at enkeltbetalingen bør gøres betinget af krydsoverensstemmelse med kriterierne for miljø, fødevaresikkerhed, dyresundhed og dyrevelfærd og bevarelse af bedriften i god landbrugs- og miljømæssig stand. Lovgiver har i øvrigt underkastet udbetaling af støtten den betingelse, at landbrugeren besidder et antal støtteberettigede hektar, der svarer til antallet af betalingsrettigheder (jf. i denne retning dom af 21.1.2010, sag C-470/08, van Dijk, Sml. I, s. 603, præmis 33).

39 Heraf følger, at en landbruger ikke er berettiget til støtte efter ordningen fastsat i forordning nr. 1782/2003, hvis han ikke længere opfylder de ved forordningen fastsatte betingelser. I modsat fald ville han opnå en fordel i strid med formålet med enkeltbetalingsordningen.

40 For så vidt angår de ved forordning nr. 1782/2003 fastsatte regler om overdragelse af betalingsrettigheder, således som den, der er omhandlet i hovedsagen, bestemmer nævnte forordnings artikel 46, stk. 2, bl.a., at betalingsrettigheder kan overdrages enten ved endelig overdragelse eller ved forpagtning eller tilsvarende transaktioner.

41 Ved en endelig overdragelse, hvilket der er tale om i hovedsagen, skal landbrugeren, der indtil da har opnået betalingsrettigheder, definitivt give afkald på sine fordringer ved overdragelsen til en anden landbruger, der herefter aktiverer rettighederne til sin fordel (jf. i denne retning van Dijk-dommen, præmis 35).

42 Det følger i det foreliggende tilfælde af forelæggelsesafgørelsen, at sælgerne har overdraget alle de betalingsrettigheder, som de havde opnået, til køberen. I købekontrakten er det bl.a. fastsat, at parterne skulle anmelde den endelige overdragelse af betalingsrettighederne til den centrale database for systemet til identificering og registrering af betalingsrettigheder.

43 Kontraktparterne har imidlertid ved en klausul i den nævnte kontrakts § 9 aftalt internt at tildele køberen et bestemt antal betalingsrettigheder, mens sidstnævnte for så vidt angår de resterende betalingsrettigheder har forpligtet sig til efter aktivering af dem at overføre de årlige udbetalinger heraf til sælgerne.

44 Ved denne klausul er køberen udtrykkeligt ikke tillagt ret til samtlige de betalingsrettigheder, der overdrages til ham, men kun til en del af dem, og det synes at fremgå af denne ordlyd, at parternes hensigt var internt mellem dem at tildele sælgerne en del af de overdragne betalingsrettigheder i strid med formålene med forordning nr. 1782/2003. Fortolket modsætningsvist må denne klausul nødvendigvis betyde, at de resterende betalingsrettigheder tilbageføres til sælgerne. Denne fortolkning understøttes af det forhold, som også fremgår af det for Domstolen fremlagte, at parterne ikke har aftalt nogen tidsmæssig afgrænsning af erhververens forpligtelse til at overføre en del af de enkeltbetalinger, som udbetales til ham på grundlag af nævnte betalingsrettigheder, til overdrageren.

45 En sådan klausul, hvorefter erhververen af betalingsrettigheder i det interne forhold mellem parterne kun er tillagt en del af de betalingsrettigheder, der formelt er overdraget til ham, kan ikke anses for at være forenelig med formålene med forordning nr. 1782/2003, som er gengivet i denne doms præmis 38, for så vidt som hensigten bag klausulen er give overdrageren mulighed for fortsat at drage fordel af den ved forordningen fastsatte støtteordning uden at være underlagt hverken forpligtelserne i nævnte forordnings kapitel 1 i afsnit II eller betingelserne for støtteberettigelse i samme forordnings artikel 33.

46 Sagsøgeren i hovedsagen har imidlertid under retsmødet gjort gældende, at der på tidspunktet for købekontraktens indgåelse endnu ikke var foretaget nogen støttetildeling på grundlag af betalingsrettighederne i Forbundsrepublikken Tyskland og især ikke i Niedersachsen. Den omhandlede klausul — hvis formulering er uheldig — havde således ikke til formål at tilbageføre en del af de til erhververen overdragne betalingsrettigheder til sagsøgeren i hovedsagen, men derimod at fastsætte den aftalte pris for de overdragne betalingsrettigheder som helhed under henvisning til værdien af denne del af betalingsrettighederne.

47 Hertil bemærkes, at det står parterne frit for at aftale det økonomiske vederlag for overdragelsen af betalingsrettighederne, idet der ikke er fastsat bestemmelser herom i forordning nr. 1782/2003, der er til hinder herfor.

48 Under disse omstændigheder er det afgørende spørgsmål, hvorvidt den omtvistede klausul er udtryk for, at parternes hensigt var i deres interne forhold at tildele overdrageren en del af de formelt overdragne betalingsrettigheder, hvilket er i strid med bestemmelserne i forordning nr. 1782/2003, eller at fastsætte den aftalte pris for de overdragne betalingsrettigheder som helhed under henvisning til værdien af denne del af betalingsrettighederne.

49 Det tilkommer den forelæggende ret på grundlag af de konkrete omstændigheder, som kun den forelæggende ret kan vurdere, at efterprøve, hvad parternes reelle hensigt var.

50 Det følger af samtlige foregående betragtninger, at forordning nr. 1782/2003 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en aftale som den, der er omhandlet i hovedsagen — hvorefter der foretages en endelig overdragelse af betalingsrettigheder, og i medfør af hvilken erhververen som formel rettighedsindehaver skal aktivere betalingsrettighederne og på ubestemt tid helt eller delvist skal afstå de enkeltbetalinger, som han i den egenskab får udbetalt, til overdrageren — under forudsætning af, at formålet med en sådan aftale ikke er at give overdrageren mulighed for at bevare en del af de formelt overdragne betalingsrettigheder, men derimod at fastsætte den

aftalte pris for de overdragne betalingsrettigheder som helhed under henvisning til værdien af denne del af betalingsrettighederne.

Sagens omkostninger

51 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 af 29. september 2003 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitiks ordninger for direkte støtte og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere og om ændring af forordning (EØF) nr. 2019/93, (EF) nr. 1452/2001, (EF) nr. 1453/2001, (EF) nr. 1454/2001, (EF) nr. 1868/94, (EF) nr. 1251/1999, (EF) nr. 1254/1999, (EF) nr. 1673/2000, (EØF) nr. 2358/71 og (EF) nr. 2529/2001 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en aftale som den, der er omhandlet i hovedsagen — hvorefter der foretages en endelig overdragelse af betalingsrettigheder, og i medfør af hvilken erhververen som formel rettighedsindehaver skal aktivere betalingsrettighederne og på ubestemt tid helt eller delvist skal afstå de enkeltbetalinger, som han i den egenskab får udbetalt, til overdrageren — under forudsætning af, at formålet med en sådan aftale ikke er at give overdrageren mulighed for at bevare

en del af de formelt overdragne betalingsrettigheder, men derimod at fastsætte den aftalte pris for de overdragne betalingsrettigheder som helhed under henvisning til værdien af denne del af betalingsrettighederne.

Underskrifter